

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Y. E. B.**, státní příslušnost Marocké království
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
se sídlem Praha 1, Dlouhá 16

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. MV-119849-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. MV-119849-4/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně Mgr. Azry Drozdek, advokátky.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým došlo k novému posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. Po posouzení žádosti žalovaný dospěl k závěru, že je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce v prvním žalobním bodě namítal porušení § 180e odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s § 154 a § 177 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Tvrdil, že rozhodnutí nesplňuje požadavky řádného odůvodnění, neboť se žalovaný nevypořádal s většinou námitek žalobce uplatněných v žádosti a nepřihlížel k důkazům, které žalobce přiložil k žádosti. V této souvislosti žalobce poukázal zejména na výpis studijních povinností, ze kterého vyplývá, že žalobce ke studiu již nastoupil a ke dni podání žádosti absolvoval 1. semestr akademického roku 2021/2022.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal rozpor s § 50 odst. 1 a 4, § 154 a § 177 odst. 2 správního řádu. Tvrdil, že rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť z něho nevyplývá, že by žalobce ke studiu nenastoupil. Žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí pouze nebyl zapsán ke studiu ve 2. ročníku z důvodu chybějícího víza. Žalobce však ke studiu nastoupil a absolvoval i první ročník studia.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nedodržení § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 6 odst. 1 správního řádu a § 169t odst. 2, § 180e odst. 4, 9 a § 56 zákona č. 326/1999 Sb. Konkrétně žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, která byla vyvolána nezákonnou nečinností Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky žalovaného (dále jen „MV“), jež byla následně žalovaným zneužita jako důvod zamítnutí žádosti. Uvedl, že důvodem neudělení víza byla faktická nemožnost realizace pobytu žalobce, která byla způsobena postupem žalovaného a MV. MV a rovněž ani žalovaný nedodrželi lhůtu k vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Navíc MV nedodržel ani lhůtu 5 dnů k postoupení spisového materiálu žalovanému (viz § 180e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.). K postoupení spisu došlo až po 2 měsících. V této souvislosti žalobce upozornil, že žalovaný napadené rozhodnutí založil na sdělení UK ze dne 25. 7. 2022, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 7. 9. 2022. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2022, č. j. 31 A 11/2022-41. Dle žalobce je napadené rozhodnutí výsledkem svévole správních orgánů a ignorace lhůt a zásad správního řízení vztahujících se k rychlosti správního řízení a k šetření práv žalobce.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal rozpor s čl. 5 odst. 3 směrnice a § 56 zákona č. 326/1999 Sb., neboť nebyl dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza žalobci. Tvrdil, že splnil všechny zákonem stanovené podmínky pro udělení víza a jeho žádost byla zamítnuta z důvodu faktické nemožnosti zpracování udělení víza ze strany příslušných správních orgánů. Žalobce řádně doložil účel pobytu, tj. studium. Žalovaný tak nemůže žádost žalobce zamítnout z důvodu, že žalobce nesplňuje některou z podmínek víza. Ze stejného důvodu neobstojí ani zamítnutí žádosti o dlouhodobé vízum ze strany MV.
6. V posledním pátém žalobním bodě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromých práv a je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Žalobce absolvoval první ročník studia, v důsledku postupu MV a žalovaného mu nezbyvá nic jiného, než přerušit studium, podat novou žádost o dlouhodobé vízum, které mu však i s ohledem na přerušení studia nemusí být uděleno, obstarat veškeré zákonem stanovené dokumenty, opatřit je případně ověřenými překlady a apostillou, a mít na území České republiky po celou dobu zajištěno ubytování, a znovu se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

podrobit celému postupu. Tato situace způsobuje žalobci značnou majetkovou škodu a nemajetkovou újmu a naprostou nejistotou ohledně možnosti návratu ke studiu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný předně navrhl, aby soud žalobu odmítl. K tomu žalobce odkázal na § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 34/2015, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 17 A 6/2021, a náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, a usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 829/18.
8. Dále žalovaný upozornil, že se o žádosti o udělení dlouhodobého víza nevede správní řízení podle § 9 správního řádu, nýbrž jde o neformální řízení, na nějž se subsidiárně vztahuje část čtvrtá správního řádu. Poznamenal, že předložení všech náležitostí k žádosti o dlouhodobé vízum neznamena, že žalobci bude automaticky uděleno dlouhodobé vízum. Správní orgány musí vyloučit přítomnost zákonných důvodů pro neudělení dlouhodobého víza uvedených v § 56 zákona č. 326/1999 Sb.
9. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s většinou námitek uplatněných v žádosti o nové posouzení, uvedl, že nebylo možné, aby žalobce realizoval jím avizovaný účel pobytu, proto se již více námitkami uvedenými v žádosti o nové posouzení nezabýval, neboť nemohly zvrátit nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Dále žalovaný odkázal na § 168 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 5 Ans 5/2011, podle kterého rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza nemusí splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 správního řádu.
10. K námitce nedodržení zákonných lhůt k vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že řízení bylo vedeno neúměrně dlouho a že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Doplnil, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůta pořádková a její případné nedodržení nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Na takové situace je pamatováno a jsou řešitelné v rámci ochrany před nečinností podle správního řádu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, podle něhož *„namítané průtahy nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnosti státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu“*. Žalobce mohl využít tzv. institut ochrany proti nečinnosti a podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, což neučinil. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 9 Af 12/2010-36, a ze dne 19. 9. 2017, č. j. 11 A 29/2016-80, a rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41.
11. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem i s ohledem na skutečnost, že z dokladů doložených žalobcem k žádosti o nové posouzení je více než zjevné, že žalobce ke dni vydání žalovaného sdělení ke studiu nastoupil, žalovaný konstatoval, že tato tvrzení nerozporuje, tato skutečnost vyplývá i ze sdělení zástupce UK, nicméně ve sdělení UK je rovněž výslovně uvedeno, že žalobce se může zapsat do dalšího úseku studia, tj. akademického roku 2022/2023, nejpozději do 30. 9. 2022.
12. Dále žalovaný upozornil, že proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2022, č. j. 31 A 11/2022-41, podal kasační stížnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

13. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nevznnesl námitky týkající se rozporu s požadavkem přiměřenosti podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. již v žádosti o nové posouzení. Žalovaný nicméně provedl individuální posouzení přiměřenosti neudělení požadovaného dlouhodobého víza žalobci, přičemž shledal, že v daném případě je neudělení dlouhodobého víza v souladu s požadavkem přiměřenosti podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, s tím, že má za to, že neudělení dlouhodobého víza za účelem studia může být porušením čl. 8 Úmluvy jen výjimečně. Zásahem do soukromého života by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kdy nepřiměřený zásah do soukromého života cizince byl dosud shledáván téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Maslov proti Rakousku, č. 1638/03). Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (např. Boujlifa proti Francii, č. 25404/94). Stejně tak opakovaně konstatuje, že z této Úmluvy nevyplývá povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Biao proti Dánsku, č. 38590/10). Neudělením dlouhodobého víza za účelem studia tedy v daném případě nedochází k porušení Úmluvy, mimo to právo pobývat na území nepatří do kategorie základních lidských práv.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
16. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb. dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
17. Soud se předně zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby. Při posouzení této otázky soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia podle směrnice 2004/114/ES je soudně přezkoumatelné. Přípustnost soudního přezkumu uvedeného víza Nejvyšší správní soud dovodil na základě práva EU, když výslovně konstatoval, že „[Z]e směrnice 2004/114/ES nelze dovodit přímo právo na udělení dlouhodobého víza, stěžovateli však náleží právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o povolení k pobytu za účelem studia, v návaznosti na to i právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia podle zákona o pobytu cizinců, které představuje implementaci směrnice. Z důvodu existence tohoto práva zaručeného právem EU musí existovat i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu čl. 47 Listiny, a to za současného respektování pravidel soudního přezkumu správního uvážení, pokud ho správní orgán u jednotlivých podmínek stanovených

směrnici má. Soudem pro účely požadavku čl. 47 odst. 1 Listiny musí být nezávislý a nestranný orgán soudní povahy. (obdobně srov. bod 39 rozsudku ve věci Soufiane El Hassani)“. Odmítnutím žaloby by tak dle Nejvyššího správního soudu došlo k porušení čl. 47 Listiny základní práv EU ve spojení s čl. 18 odst. 4 směrnice Rady 2004/114/ES. Nejvyšší správní soud tedy neaplikoval výlukou ze soudního přezkumu dle § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu jejího rozporu s právem EU.

18. Zdejší soud si je vědom skutečnosti, že závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia Nejvyšší správní soud učinil na podkladu směrnice 2004/114/ES, která byla zrušena ke dni 23. 5. 2018. Tato skutečnost však nemá vliv na posouzení přípustnosti žaloby v projednávané věci. Rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 v čl. 34 odst. 5, stejně jako směrnice 2004/114/ES v čl. 18 odst. 4, totiž připouští užití opravného prostředku proti zamítavému rozhodnutí. Soud tak neshledal žádný důvod se odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49.
19. Odkaz žalovaného na usnesení zdejšího senátu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 17 A 6/2021-48, není relevantní. V uvedeném usnesení se soud zabýval povahou přezkoumatelnosti jiného pobytového oprávnění, konkrétně víza k pobytu nad 90 dnů za účelem sloučení rodin, přičemž soud nenalezl na rozdíl od projednávaného případu žádný přepis EU, který by v posuzované věci soudní přezkum vyžadoval. Ze stejného důvodu soud nepovažuje za relevantní ani odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 Azs 34/2015-41. V tomto případě nebylo žalobci uděleno dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a ani v tomto případě soudu není znám žádný předpis EU požadující soudní přezkum.
20. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, neobstojí odkazy žalovaného na usnesení Ústavního soudu, neboť ty se mýlí s podstatou projednávané věci. Soud se v projednávané věci nezabývá otázkou nároku na udělení víza, ale toliko otázkou soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza z hlediska práva na spravedlivý proces.
21. O podané žalobě soud uvážil následovně:
22. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem studia z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb. Konkrétně žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nemůže realizovat jím deklarovaný účel, neboť o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza bylo žalovaným rozhodnuto dne 7. 9. 2022 a žalobce měl dle sdělení UK nastoupit ke studiu nejpozději dne 30. 9. 2022. Dobu od 7. 9. 2022 do 30. 9. 2022 pak žalovaný nepovažoval za dostatečnou (potřebnou) pro další zpracování případu a vyznačení dlouhodobého víza do cestovního dokladu žalobce.
23. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb. opravňuje žalovaného zamítnout žádost o udělení víza v případě, že cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neodkázal na žádné ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. upravující podmínky udělení víza, které žalobce nesplnil, když ani neoznačil žádnou konkrétní podmínku dle zákona č. 326/1999 Sb., které žalobce nedostál. Jak soud uvedl výše, důvodem, pro který nebylo žalobci vízum uděleno, byla skutečnost, že žalobce nemůže realizovat jím deklarovaný účel, neboť žalovaný dospěl k závěru o nedostatečnosti lhůty k dalšímu zpracování a vyznačení víza do cestovního dokladu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

24. Soud dospěl k závěru, že žalovaným uvedený důvod neudělení dlouhodobého víza žalobci nelze podřadit mezi podmínky pro udělení víza. Podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jsou upraveny v § 42d zákona č. 326/1999 Sb. Mezi těmito podmínkami však nelze nalézt podmínku spočívající nemožnosti realizovat deklarovaný účel. Ve vztahu k účelu pobytu ukládá § 42d odst. 2 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. cizinci pouze povinnost předložit doklad potvrzující účel pobytu. Tuto podmínku žalobce splnil, když předložil rozhodnutí o přijetí ke studiu bakalářského studijního programu Liberal Arts and Humanities na Fakultě humanitních studií UK od akademického roku 2021/2022 ze dne 22. 6. 2021, č. j. UKFHS/463254/2020-26. Žádná jiná podmínka se k účelu pobytu dle § 42d zákona č. 326/1999 Sb. neváže. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že nemožnost realizovat účel pobytu nelze zahrnout mezi podmínky pro udělení víza. Soud tak přisvědčil námitce žalobce uvedené pod čtvrtým žalobním bodem. Protože žalovaným uváděný důvod neudělení dlouhodobého víza nelze podřadit mezi podmínky pro udělení víza je napadené rozhodnutí stiženo vadou vyvolávajícího jeho nezákonnost.
25. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je dle soudu v projednávaném případě rovněž umocněna tím, že žalovaným uváděný důvod, pro který nebylo možno žalobci dlouhodobé vízum udělit, byl způsoben výlučně postupem správních orgánů, tj. MV a žalovaného. Žalobce požádal o nové posouzení důvodů neudělení víza dne 22. 4. 2022. Z žalovaným předloženého spisu vyplývá, že MV předal žádost žalobce nikoliv ve lhůtě 5 dnů podle § 180e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., ale až s odstupem více než 2 měsíců a poté, kdy bylo ze strany žalobce uplatněno opatření proti nečinnosti. V okamžiku předání správního spisu však již žalovanému uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená v § 180e odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný pak o žádosti žalobce rozhodl s odstupem dalších více než 2 měsíců. Celková délka řízení o žádosti žalobce pak dosáhla cca 4,5 měsíce, namísto § 180e odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb. stanovených 60 dnů. Sdělení UK, které žalovaný považoval pro věc za zásadní, je dle napadeného rozhodnutí datováno dne 25. 7. 2022, a tedy předchází vydání napadeného rozhodnutí o více než 1 měsíc. Toliko na okraj soud poznamenává, že toto sdělení není součástí soudu předloženého spisového materiálu. Nutno podotknout, že ze správního spisu nevyplývá, že by průtahy v řízení byly jakkoliv zapříčiněny žalobcem. Žalobcem předložená žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza nevykazovala žádné vady a ze strany MV nebo žalovaného nebyl žalobce vyzván k žádnému doplnění.
26. Soudu je známa ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně odkazuje i žalovaný a podle které průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí. Tato judikatura však neplatí bezvýhradně. Soud poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, ve kterých Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti. Zároveň však Nejvyšší správní soud připustil, že nelze vyloučit výjimečnou situaci, kdy průtahy v řízení v kombinaci s dalšími okolnostmi nastalými v průběhu správního řízení mohou představovat porušení procesních předpisů, jehož intenzita překročí kritickou mez a bude nutné jej považovat za podstatnou procesní vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Z výše uvedeného vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští výjimky z pravidla, podle

kterého nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tyto výjimky současně judikatura omezuje na ojedinělé případy, kdy k průtahům v řízení přistupují i další okolnosti, které v souhrnu způsobují procesní vadu vyvolávající nezákonnost rozhodnutí.

27. Dle soudu v projednávaném případě nastala právě ona kombinace okolností, která ve svém důsledku vyvolala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný založil napadené rozhodnutí na nedostatečnosti lhůty k dalšímu zpracování a vyznačení víza do cestovního dokladu žalobce. Tato nedostatečnost však byla zapříčiněna výlučně postupem žalovaného a MV. Řízení o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza bylo zásadním způsobem ovlivněno postupem správních orgánů, neboť v případě, kdy by správní orgány postupovaly v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., důvod, pro který nebylo žalobci vízum uděleno, by nenastal. Důvod, který vedl žalovaného k zamítnutí žádosti žalobce, tak byl vyvolán výlučně přístupem MV a žalovaného k žádosti žalobce. Za uvedeného stavu věci nelze dospět k jinému závěru, než že nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí způsobilo v kombinaci s důvodem, pro který nebylo žalobci uděleno dlouhodobé vízum, procesní vadu vyvolávající nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak přisvědčil i třetímu žalobnímu bodu žalobce.
28. Protože soud dospěl k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nezabýval se již zbývajícími námitkami (námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, námitkou rozporu napadeného rozhodnutí se spisovým materiálem a porušením čl. 8 Úmluvy), neboť to považuje za nadbytečné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem soudu.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud, proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Azry Drozdek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. března 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.